

bedre Skib end det, der blev afløst, nemlig „Dronningen“, men jeg tror neppe, det kan siges at være en 1ste Klasses Damper. Den har jo ogsaa tidligere været benyttet i en anden Route, hvor den blev kasseret, fordi den havde for stor en Slagside. Jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, at man paa Skibet benytter en Del Loder, som man flytter med, for at Skibet nogenlunde skal kunne holde Balancen. Samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at da den ny Baad kom i Routen, blev Billetprisen forhøjet, idet der tages 75 Øre for en Billet til Kahytten, medens man tidligere intet skulde betale. Det forhøjede Billetprisen med 1 Kr. 50 Øre for Tur—Retur. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om ikke denne Forhøjelse af Prisen for den store Del af Publikum er i Strid med den Aftale, der er truffen mellem Statsbanerne og det forenede Dampskibsselskab. Men jeg skal, som sagt, udtale min Glæde for denne Tilkendegivelse af Ønsket om at naa til Statens Overtagelse af denne Route. Jeg kunde maaske allerede paa det nuværende Tidspunkt udtale Ønsket om, at man, for saa vidt denne Tanke maatte finde Tilslutning i mere udpræget Grad, da vil tage under Overvejelse at antage det Personale, der nu benyttes paa Routen, til de Baade, Staten maatte sætte i Gang.

Berntsen: Før Forhandlingen slutter, vilde jeg gerne knytte nogle Bemærkninger til det Foredrag, vi hørte af den højtærede Minister for offentlige Arbejder vedrørende de Spørgsmaal, der ere fremdragne i Anledning af Ændringsforslaget Nr. 72 om de private Baner.

Den højtærede Ministers Udtalelser om denne Sag faldt i to Afsnit, og det glæder mig, at jeg for det ene Afsnits Vedkommende kan bringe ham en Tak for hans Udtalelser. Det var det Afsnit, hvori Spørgsmaalet om Statsbaneanlæggenes Medvirken ved Anlægget af Privatbaner blev berørt. For denne Medvirken har man jo paalagt de private Baner at betale 1 pCt. af Anlægssummen. Om dette Spørgsmaal udtalte den ærede Minister, at han, naar dette Forhold nu skal omordnes i Anledning af, at den tidligere Chef for Statsbaneanlægene gaar af, vilde være enig med mig i den Betragtning, jeg gjorde gældende, at Statsbaneanlægene ikke skulde paatage sig Anlægget af Privatbaner, og ikke, som hidtil, derefter kontrolere sit eget Arbejde. Den Ordning, som nu eksisterer, er i den Grad forkastelig, at det kun kan glæde

mig, at den nuværende Minister vil imødekomme de Ønsker, der fra Oppositionens Side have været fremsatte, naar dette Spørgsmaal skal ordnes i den nærmeste Fremtid.

Derimod kan jeg ikke være enig med den højtærede Minister i de Betragtninger, han gjorde gældende i det andet Afsnit. Den ærede Minister har Ret i, at de vedkommende Privatbaner ikke have noget juridisk Krav. De have sluttet en frivillig Akkord; siger han; ja, de have været nødt til at slutte en saadan Akkord med Statsbaneanlægene og med Ministeriet for overhovedet at faa saadanne Baner anlagte, men nogen juridisk Ret for Koncessionshaverne har jeg heller ikke gjort gældende. Derimod har jeg hævdet et moralsk Krav, da det forekommer mig at være forkasteligt, at man behandler de forskellige Egne saa forskelligt. Anlægger man f. Eks. en Statsbane gennem en Landsdel, skal den vedkommende Egn ikke give noget til de kongelige Kommissarier. De ere selvfølgelig ogsaa fri for at tegne Aktier. De faa alting saa bekvemt og behageligt som muligt. Men skal en Egn have en privat Bane, skal der lægges den saa mange Hindringer i Vejen som muligt ogsaa ved at paalægge den Udgifter, som Beboerne efter min Mening burde være fri for. Vel er det saa, at baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører have Ret i den Paastand, at der ikke her kan rejses noget juridisk Krav, men jeg mener, at der kan tales om et Billighedskrav, thi den Gang de private Koncessionshavere indgik paa de Betingelser, som nu ere gældende, med Statsbaneanlægene og med Ministeriet, havde vi ikke den Lov, vi have vedtaget i Vinter om Kommissariernes Lønforhold ved Jernbanerne. Nu har man vedtaget en Lov, hvorefter de kongelige Kommissarier have faaet deres Honorar nedsat, og hvad der er mere: Staten skal betale dem i Fremtiden. Jeg mener derfor, at efter at denne Lov er bleven vedtaget, maa de Egne, der have indgaaet nævnte Kontrakt, have et Billighedskrav paa, at de ogsaa paa en Maade nyde godt af Loven ved, at det Bidrag, de ere tvungne til — ikke i Fremtiden at betale til de kongelige Kommissarier, dem skulde de ikke mere betale noget til, men som de nu skulle indbetale i Statskassen — at dette Bidrag nu bliver eftergivet dem.

Den ærede Ordfører efterviste, at der ikke vare mange Baner, der vilde nyde særlig Begunstigelse, hvis Ændringsforslaget vedtoges. Dog erkendte han, at den Bane, jeg havde gjort mig til Talsmand